

κελλο μου φάνηκε ἀπὲς τὴν ἀγγελίαν κάποιου ἀρραβώνη ἢ γάμου. Πραγματικῶς δὲν εἶχα ἀπατηθῇ. Οἱ «δωδεκά» τῆς Ἐφορίας τοῦ Πρότυπου Δημ. Σχολείου μου μνηστούσαν τ' Ἀρραβωνήσια τοῦ Ἑθνους μετ' τὴν Ζωή !»

Ο ΟΠΑΔΟΣ

Σὰν πέθανε ὁ Νάρκισσος, ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς του ἄλλαξε ἀπὸ γλυκόνερα σὲ δάκρυα ἄρμυρά, καὶ ἤρθαν οἱ νεράιδες κλαίοντας ἀπὸ τὰ δάση νὰ τραγουδήσουν τῆς πηγῆς, νὰ τὴν ἀνακουφίσουν.

Καὶ σὰν εἶδαν οὗτοι εἶχε ἀλλάξει τὰ γλυκόνερά της σὲ δάκρυα ἄρμυρά, ξέπλεξαν τὰ πρᾶσινα μαλλιά τους καὶ εἶπαν :

— «Δὲν παραξενεύομαστε πὺν δόδρεσαι γιὰ τὸ Νάρκισσο· εἶταν τόσο ὡραίος».

— «Μὰ εἶταν ὡραίος ὁ Νάρκισσος ;» ῥωτᾷ ἡ πηγὴ.

— «Ποιὸς καλύτερα ἀπὸ σένα νὰ τὸ ξέρει ; εἶπαν οἱ νεράιδες.

«Ἐμᾶς μόνο μπροστά μας περτοῦσε, ἐνῶ ἐσένα σ' ἀναζητοῦσε καὶ πλάγιαζε στὸν ὄχτο σου καὶ σὲ κοιτοῦσε, καὶ μέσα στὰ γυαλιστερά νερά σου καθρέφτιζε τὴ δική του ὁμορφιά.»

Καὶ ἡ πηγὴ εἶπε :

— «Ἀγαποῦσα τὸ Νάρκισσο γιατί, σὰν πλάγιαζε στὸν ὄχτο μου καὶ με κοιτοῦσε, μέσα σὴν γυαλάδα τῶν ματιῶν του καθρέφτιζε τὴ δική μου ὁμορφιά.»

(Μετάφραση Α. Γ.)

OSCAR WILDE

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Τὸ μέτωπό σου
πεθαμένο σεντέφι
καὶ τὰ μαλλάνια σου
μῆς περαμάτησης
μετάξια θλιμένα
σὰν ἀσημένιο ντέφι
κρατεῖς μέσ' στὰ δαχτύλια σου
ὅλα τὰ περσμένα.

Κι ὅλες τίς ὥρες πὺν ἱστορᾷ
τὸ μάταιο τοῦ τοίχου μας ρολοῖ
τίς δένεις σὲ μῆς ξάρογτας
νεχλιμπαρένιο κομπολόι.

Ἡράκλειο.

Γ. ΔΟΥΔΑΚΑΚΗΣ

Ὁ Gaulois ἔγραψε τὴν ἐπαύριο :

— «Ἄν καὶ πολιτικὴς κηδεῖς ἡ ἐφημερίδα μας δὲν ἀναγράφει ποτὲ, ὅμως τὴν κηδεῖα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ποιητῆ πὺν ἐξύμνησαν ἀκαδημαϊκοὶ καὶ διδάσκαλοι, πὺν ἀκολούθησε μετὰ πένθος ὁλόκληρη ἡ Γαλλία, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τὴν ἀναγράψῃ.

Καὶ τὸ Gaulois ἔχει μόνον αὐτὸ ἔκαμε, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους πὺν ἐξεφωνήθηκαν ἐδῶ ὁμοσίως.

Καὶ ὁ πολὺς Baragnon τοῦ Soleil ἐνῶ εἰδὴ ἔλανε πῶς ὡς κληρικὸφρονος ἀδυνατεῖ νὰ παρακολουθῇ τὴν κηδεῖα τοῦ μεγάλου ποιητῆ, ἔγραψε τὸ θαυμασιώτατο ἀνάμεσα σὲ ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ γαλλικοῦ τύπου ἄρθρο του στὸ φύλλο τῆς 31 Μαρτίου, πὺν ἐτελείωνεν ἔτσι :

— Ἀπὸ τὸ Λαμαρτῖνο καὶ δῶθε δὲ γράφηκε τίποτε ἀνώτερο ἀπὸ τίς Stances καὶ τὰ χορικά τῆς Ἰφιγένειας.

Ἐνὰς «Φιλοχότητης» μένει σχεδιασμένος καὶ ἕνας «Αἰῶνας».

Θὰ βρεθῇ τάχα τώρα ἄλλος ἥρωας πὺν νὰ κρατήσῃ ψηλὰ ξανά τὰ δοξασιμένα ἄρματα τοῦ Ἀχιλλέως ;

Παρίσι, Ἀπριλῆς 1910.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΜΙΑΝ ΕΠΟΧΗ ΣΤΟΝ ΑΔΗ

Πάλαι, ἂν θυμᾶμαι καλὰ, ἡ ζωὴ μου εἶταν εἰς συμπόσιο ὅπου ἀνοίγονταν ὅλες οἱ καρδιές, ὅπου ὅλα τὰ κρασιά κυλοῦσαν.

Ἐνα βράδυ, ἐκάθησα τὴν Ὀμορφιά στὰ γόνατά μου. — Καὶ τὴ βροχὰ πικρὴ. — Καὶ τὴν ἔβρισα.

Οπλίστηκα ἐναντὶα σὴν Δικαιοσύνη.

Ἐφυγαδευτήκα. Ὡ μάγισσες, ὦ ἀθλιότη, ὦ μῖσος, σὲ σὰς ὁ θησαυρὸς μου ἐμπιστευμένος εἶτανε.

Φτάνω νὰ κάνω νὰ λυποθυμήσῃ μετ' στὸ πνεῦμα μου ὅλη ἡ ἀνθρώπινη ἐλπίδα. Γιὰ κάθε χαρὰ, γιὰ νὰ τὴ στραγγαλίω, κάνω τὸ κυρτὸ σκίρτημα τοῦ ἀγριμιοῦ.

Ἐκάλεσα τοὺς δῆμιους νὰ δαγκώσουν, χανούμενοι, τὴν κᾶνα τῶν τουφεκιῶν τους. Ἐκάλεσα τὰ καμουτσίκια νὰ μοῦ πνίζον τὸ αἷμα. Ἡ δυστυχία ἔγινε ὁ θεὸς μου. Κυλίστηκα σὴν λάσπη. Στέγνωσα στὴν ἄνεμο τῶν κριμάτων. Κ' ἔπαιξα μετὰ τὴν τρέλλα ἀπὸ καλὰ γυρίσματα.

Κ' ἡ ἀνοιχτὴ μοῦ ἔφερε τὸ φρενιασμένο γέλιο τοῦ ἡλίθιου.

Λοιπόν, τὸ πᾶν στὸ τέλος, βρίσκοντάς με στὸ σημεῖο νὰ κάνω τὸ στεγνὸ τὸ φάλτσο, σκαρφίστηκα νὰ ξαναζητήσω τὸ κλειδί τοῦ παλαιοῦ συμπόσιου, ὅπου θὰ ξανάπαιρνα τάχα ὄρεξη.

Εἶν' τὸ κλειδί αὐτό, τὸ ἔλεος. — Αὐτὴ ἡ ἐμπνεψὴ δείχνει πῶς ὄνειρεύτηκα.

«Τσακάλι θ' ἀπομείνεις κ.τ.λ.» μοῦ ἐμῆθηκεν ὁ Δαίμονας πὺν με στεφάνωσε μετὰ τόσο ἀγαπημένες παπαροῦνες.

«Κέρδιζε τὸ θάνατο μ' ὅλες τίς ὁρεξές σου, καὶ τὸν ἐγώτισμό σου, καὶ ὅλα τὰ κύρια κρίματά σου».

Ἄ ! πολὺ μοῦ πέφτει : — Ὅμως, ἀγαπημένε Σατανᾶ, σὲ ξορκίζω, ἕνα βλέμμα λιγότερο ἐρεθισμένο ! Καὶ προσμένοντας τίς κάποιες μικροδελίες, ἀργοπορημένες, σεῖς πὺν ἀγαπᾶτε στὸ συγγραφικὴν τὴν ἀπουσία τῶν περιγραφικῶν καὶ διδαχτικῶν ιδιότητων σὰς ξαπολνῶ αὐτὰ τὰ κάποια τρισάχαρα φυλλαράκια τοῦ σημειωματάριου ἐνὶς κολαπένου.

ΚΑΚΟ ΑΙΜΑ

Ἐχω ἀπ' τοὺς προγόνους μου γαλάτες τὸ γαλανὸ μάτι, τὸ μυαλὸ στενὸ καὶ τὴν ἀνεπιτηδεύτητα γιὰ τὴν πάλη. Βρίσκω τὰ φορέματά μου τόσο βάρβαρα ὅσο καὶ κεινῶν. Ὅμως δὲν ἀλείφω τὰ μαλλιά μου.

Οἱ Γαλάτες εἶταν οἱ ξεδαρτῆδες τῶν θεριῶν, οἱ ἐμπρηστές τῶν δέντρων, οἱ πιὸ βλακέντιοι τοῦ καιροῦ τους.

Ἀπ' αὐτοὺς ἔχω τὴν εἰδωλολατρεῖα καὶ τὸν ἔρωτα γιὰ τὴν βεβήλωση. — Ὡ, ὅλα τὰ ἐλαττώματα : Θυμὸς, ἀσέλγεια — ὑπέριχη ἡ ἀσέλγεια, — προπάντων ψεῦδος καὶ τεμπελιά.

Μοῦ προξενοῦν φρίκη ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. Παραφέντηδες καὶ ἀργάτες, ὅλοι οἱ χωριάτες, ἡλίθιοι. Τὸ χέρι τῆς πίννας ἀξίζει τὸ χέρι τοῦ ἀλετριῶ. — Τί αἰῶνας στὰ χέρια ! — Δὲ θάχω ποτέ τὸ χέρι μου. Ἐπειτα, ἡ νοικοκυροσύνη ὁδηγεῖ πολὺ μακριά. Ἡ τιμιότητα τῆς ζητιανίας μετὰ θλίβει. Οἱ ἐγκληματίες ἀνδρίζουν σὰν εὐνοῦχοι : ἐγώ, εἶμαι ἀκέρειος, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο μοῦ κάνει.

Ὅμως ! Ποιὸς ἔκανε τὴν γλώσσα μου τόσο προδοτικὴ, πὺν ὁδήγησε καὶ ἔσωσε ὡς ἐδῶ τὴν τεμπελιά μου ; Χωρὶς νὰ με ἐκδουλέψῃ σὲ τίποτα, μήτε καὶ τὸ κορμί μου, καὶ πιὸ ἄπραγος καὶ ἀπὸ τὸ

μπάμπαρα, ἔζησα ὁλοῦθε. Οὔτε μιὰ φαμελιά τῆς Εὐρώπης πὺν νὰ μὴ γνωρίζω — Ἀκούω οἰκογένειες σὰν τὴ δική μου, πὺν ἐπιμένουν σὴν διακήρυξη τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου. — Ἐγνώρισα κάθε γιὸ οἰκογένειας.

Ἡ ἀνία δὲν εἶναι πιά ὁ ἔρωτάς μου. Οἱ λύσσεις, οἱ διαφθορές, ἡ τρέλλα, — πὺν ξέρω τοὺς ὅλα τὰ φτερουγιάσματα καὶ τοὺς ὀλέθρους — ὅλο μου τὸ φορτίο εἶναι καταθεμένο. Ἀς ἐχτιμήσουμε δίχως ἱλιγγό τὴν ἔχταση τῆς ἀθωότητάς μου.

Δὲ βᾶμαι πιά ἀξίος νὰ ζητήσω τὴν τόνωση τοῦ ξυλοκοπήματου. Δὲ νομίζω τὸν ἑαυτὸ μου βαρκαρισμένο γιὰ ἕνα γάμο μετὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ γιὰ πεθερό.

Δὲν εἶμαι ὁ φυλακισμένος τοῦ λογικοῦ μου. Εἶπα : Θεέ. Θέλω τὴν ἐλευθερίαν μετὰ στὸ χαιρετισμό. Πῶς νὰ τὴν ἀνταμώσω ; Τὰ κόφια γούστα μ' ἐγκατάλειψαν. Ἀνάγκη ὄχι πιά ἀφοσίωσης καὶ θεϊκοῦ ἔρωτα. Δὲ νοσταλγῶ τὸν αἰῶνα τῶν αἰσθαντικῶν καρδιῶν. Καθένας ἔχει τὴν λογικὴν του, περιφρόνηση καὶ ἔλεος : Κρατῶ τὴν θέση μου σὴν κορυφὴ τῆς ἀγγελικῆς αὐτῆς σκάλας τῆς καλοκαρδισότητος.

Ὅσο γιὰ τὴν θεμελιωμένην εὐτυχία, οἰκογενειακὴν ἢ ὄχι... ὄχι, δὲν μπορῶ πιά. Εἶμαι πολὺ σπαταλισμένος, πολὺ ἀδύνατος. Ἡ ζωὴ ἀνθοβολαί μετὰ τὴν ἐργασία, γρη῏ ἀλήθεια : ἐγώ, ἡ ζωὴ μου δὲ ζυγιάζει ἀρκετά, ἀνυψώνεται καὶ πλέει μακριά, ἀπάνω ἀπὸ τὴν πράξη, αὐτὸ τὸ ἀκριβὸ σημεῖο τοῦ κόσμου.

Πῶς γίνουμαι γεροντοκόριτσο, φοβητσάρης ν' ἀγαπήσω τὸ θάνατο !

Ἄν ὁ Θεὸς μοῦ χάριζε τὴν οὐράνια, ἀέρινη γαλήνη, ἡ προσευχὴ — σὰν τοὺς ἀρχαίους τοὺς ἄγιους — Οἱ ἄγιοι, τῶν δυνατῶν ! Οἱ ἐρημίτες, τῶν καλλιτεχνῶν πῶς δὲ χρειάζεται πιότερο !

Ἀδιάσπαστη φάρσα ; Ἡ ἀθωότητά μου θὰ μ' ἔκανε νὰ κλάψω. Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ φάρσα πὺν παίζεται ἀπ' ὅλους.

Φτάνει ! Νά, ἡ τιμωρία — Ἀς περπατήσουμε !

Ἄ, τὰ πνεμόνια καίνε, τὰ μελίγγια βουίζουν ! Ἡ νύχτα κλώθει στὰ μάτια μου, μ' αὐτὸ τὸν ἥλιο ! Ἡ καρδιά... τὰ μέλη...

Ποῦ παγαίνει κανεῖς σὴν μάχη ; Εἶμαι ἀδύνατος ! Οἱ ἄλλοι προχωροῦν. Τὰ σύνεργα, τὰ ὅπλα... ὁ καιρὸς !...

Φωτιά ! φωτιά ἀπάνω μου ! Ἐκεῖ ! ὅπου δύνουμαι — Δειλοί !

— Σκοτώνουμαι ! Ρίχνουμαι στὰ πόδια τῶν ἀλόγων !

Ἄ !

— Θὰ συνειθίσω καὶ ἔτσι

Θᾶν' ἡ γαλλικὴ ζωὴ : τὸ μονοπάτι τῆς τιμῆς !

(Μετ. Σ. Σ.)

ZAN-APΘΟΥP PEMPΩ